

နုလုံးလှ စာပေတိုက်မှ အငြိမ်းစား ချခံရသူ အောက်တိုဘာ ၁ ရက်မှာ ပထမ အကြိမ် ထုတ်ဝေ ပြန်ချိန်တွဲ မောင်ထင်ရဲ့ 'ဗမာ့ နိုင်ငံရေး သုခမိန့်' စာအုပ် ကနေ "ဗမာ့ အောင်ဆန်း (ဒုတိယပိုင်း)" ကို ပြန်လည် ကူးယူ ဖော်ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗမာ့ အောင်ဆန်း (ဒုတိယပိုင်း)

မောင်ထင်

'လက်တိုဂျင် အမိန့်နှင့် မခြား' ဟူသော ကြော်ငြာ စကားကဲ့သို့ သခင်နု၏ စွပ်ကျယ်သည် ဒေါ်မြရီ၏ ဇာဘော်ဒီနှင့် မခြားချေ။

ဒေါ်မြရီ၏ ဇာဘော်ဒီ နောက်ကျောဝယ် တက်တင်း ထိုးထားသော ဇာပေါက်များ ရှိသည်။

သခင်နု၏ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ နောက်ကျော၌လည်း တက်တင်း မထိုးဘဲနှင့် သံယံဇာတ ပေါက်နေသော ဇာပေါက်များ ရှိလေသည်။ စင်စစ် သခင်နု၏ ဇာပေါက်များသည် ဒေါ်မြရီ၏ ဇာပေါက်များထက် မြိုင်ပါပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုက္ကိုင်းလမ်းရှိ သခင်နု နေသော အိမ်နောက်ဖေးဝယ် ရခိုင်ပြည် တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် ဦးညိုထွန်း (ယခင်က ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီး ယခု ရေဒီယိုပြင် ဆရာ) ၏ တဲကို အမွေ ခံယူကာ တဦးနှင့် တဦး သဘာဝချင်း မတူသော ဦးညာဏနှင့် ကိုမျိုးမင်း တို့ကို အဖော်ပြုကာ နေ့အချိန်တွင် နေ၍ ညအချိန်တွင် ဗုံးခိုကျင်း ထဲ၌ အိပ်ခဲ့ ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားမှာ ဒေါ်မြရီအား လုံးဝ မှီခိုကာ ဧည့်သည်နေ ဧည့်သည်စား ဖြစ်၍ များစွာ သက်သောင့် သက်သာ ရှိလှ ပေသည်။ စားချိန် တန်ပြီလား ဆိုလျှင် ဒေါ်မြရီ၏ တကျော်ကျော် ခေါ်သံကို နှာခံကာ ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ သုံးဦးသား စီတန်း လျှောက်ခဲ့ ပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်မြရီ၏ ထမင်း စားပွဲကို တခါဖူးမျှ သပိတ် မမောက်ခဲ့။ ဤမျှလောက် ကျေးဇူး သစ္စာ စောင့်သိ ရှိသေ ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုစဉ်က သခင် ဗဟိန်းနှင့် သူ၏ ဇနီး မခင်ကြီး တို့သည် သခင်နု တို့နှင့် အတူ နေပါသည်။

တနေ့သော အခါ ဦးညာဏ၊ ကိုမျိုးမင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားရန် ဟန်ပြင် နေစဉ် သခင်နုသည် သွားချောင် တိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် စကား ပြောပါသည်။

ထိုအခါ သခင် ဗဟိန်းသည် အထုပ်ငယ် တခုကို ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ကာ ထမင်းစားခန်း ထဲသို့ ဝင်လာ ပါသည်။

သခင် ဗဟိန်း၌ ချိုပျံ့သော မျက်နှာ အစဉ် ရှိသည်။ ထိုနေ့က သူ၏ မျက်နှာ ချိုပျံ့ပုံမှာ မိန်းမကြောင့် မာန်ဖီနေသော တာနော ဘီလူးကိုပင် အရည်ပျော် စေနိုင်၏။

သို့သော် သခင်နု မျက်နှာထား တင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိ လိုက်ပါသည်။

"ကိုကြီးနု စွပ်ကျယ် အကျီကို ချွတ်ပါတော့ဗျာ" ဟု သခင် ဗဟိန်းက ခရီး ရောက်မဆိုက် ဆိုလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင် ဘက်မှ ပဲပြုတ် ပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း ဝင်လာသူ ဒေါ်မြရီက အမလေးတော် ရှိတာ ဝတ်တာ ဘာလုပ်ဖို့ ချွတ်ရမှာတုံး ဟု အော်ပြော ပါသည်။

"စွပ်ကျယ် အကျီတွေ ပေါလွန် လွန်းလို့ဗျာ" ဟု သခင် ဗဟိန်းက ပြုံးချိုစွာ ပြန်၍ ပြောပါသည်။

"ရှင်တို့သာ ပေါတာပါတော်" ဟု ဒေါ်မြရီက တော်သံကို တောသံနှင့် ရော၍ ငေါ့ လိုက်လေသည်။

"အော် မမရီတို့က ဒါကြောင့် ခက်တာ။ ဘယ်နှစ်ထည် လိုချင်သလဲ"

"အောင်မယ်၊ ခုမှ လောကွတ် မချော်ပါနဲ့။ မောင်တို့ ရှိလျက်နဲ့ ကျုပ်လင်မှာ စွပ်ကျယ် ဇာပေါက်ပဲ ဝတ်နေရတယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ရှိလို့ ဟောဒီလို စွပ်ကျယ်တွေ ဝတ်ရတာ ပေါ့ဗျာ" ဟု ဆိုကာ သခင် ဗဟိန်းက တယောတံဆိပ် စွပ်ကျယ် သုံးလေထည်ကို အထုပ်ထဲမှ ဖြေ၍ ဒေါ်မြရီ လက်ထဲသို့ ထည့်ပါသည်။

ဤအချိန်တွင် သခင်နုကား ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ဝင်လေပြီ။

ဒေါ်မြရီသည် အံ့အားသင့်သော ကျေနပ်သော၊ ပီတိရောင် လွှမ်းသော၊ ကျေးဇူးတင်သော၊ မျက်နှာထားဖြင့် သခင် ဗဟိန်း ပေးသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ တို့ကို ဖြန့်ကာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရင်း "ဘယ်ကရတာလဲ" ဟု သခင် ဗဟိန်းကို မေးလေသည်။

"ကိုကြီးနက ဗိုလ်ချုပ်ကို စိတ်ကောက်ပြီး စကား မပြောလို့ ဗိုလ်ချုပ်က ချောတဲ့ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ မမရီ ယူထားပြီး ကိုကြီးနကို ဆင်ပေး လိုက်ပါဗျာ"

"အောင်မယ် ဆရာ ဒီလောက်နဲ့ ချောလို့ မပျော့ဘူး မောင်ရေ၊ တဒါဇင်မှ တဒါဇင်မှ။"

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သခင်နုတို့ ဘယ်အခါ၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်လို စကားပြော အပေါက်မတည့် သည်ကို ကျွန်တော် မသိ၊ ဗိုလ်ချုပ်က သခင်နုကို ချောသော ပဏာမ အခန်းမှာ အထက်ပါ အတိုင်းပင်။ အကိုကြီးကို ညီက ပြန်ချော သလို။

ထိုနေ့ မနက်စာ ထမင်းကို သခင် ဗဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား အတူ စားကြရာတွင် ညနေဘက်၌ ဗိုလ်ချုပ်က သခင်နုထံ အလည် လာမည်ဟု ကျွန်တော် ကြားသိရ လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေက နေမင်းသည် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သည့်ထင်။ သခင်နု၏ အိမ်ခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် နေရောင် ကောင်းစွာ မကျပါ။ ဆောင်းဦး ပေါက်မို့ ဓမ္မတာ အတိုင်း နေဝင် စောသည် ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့ရာတွင် မဟာမိတ် တို့၏ ဝုံးကျဲ လေယာဉ်ပျံ များမှာ ညအချိန်တွင် မှန်မှန်ကြီး သောင်းကျမ်းစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် နေ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သည်ဟု အစွဲအလမ်း ရှိမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုညိုထွန်း၏ တဲထဲ၌ တဦးတည်း ရှိနေပါသည်။ ဦညာဏမှာ အနီးတွင် မရှိပါ။ ကိုမျိုးမင်းကား ဗဟန်း ဘက်သို့ သွားနေပါသည်။ ထိုသို့ တဦးတည်း ရှိနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကားသံ ကြားရသည်။

ဦးစွာ ပထမ သခင်မြ ရောက်လာပါသည်။ နောက် မကြာမီပင် ဗိုလ်လက်ျာ လာပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ရောက်လာပါသည်။

မြက်ခင်း ပေါ်၌ ကုလားထိုင်များ စီထား ပါသည်။ တဦးပြီး တဦး ကုလားထိုင် ရှိရာ လာ၍ ထိုင်ကြသည်။

သူတို့ တွေ့ကြ ဆုံကြ ဆွေးနွေး ကြသည်မှာ ရိုးရိုး ကိစ္စချည်း မဟုတ်ပါ။ တိုင်းပြည်တွင် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ပြင်းပြ နေချိန်ဝယ် ခေါင်းဆောင် လုပ်သူတို့မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ ဆွေးနွေး ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဆွေးနွေးပွဲ၌ သခင် ဗဟိန်းသည် ပင်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သခင် ဗဟိန်းနှင့် အတူတူ တစေ့တစောင်း မျှသာ အကဲခတ် လိုက်ရပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေက ဗိုလ်ချုပ် တဦးတည်း လိုလိုပင် စကား ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေပါသည်။ သခင်နုကား ဗိုလ်ချုပ်

ပြောသည်ကို ဂရုမထား သကဲ့သို့ ခပ်တည်တည် နေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်က လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခေါင်းငဲ့၍ လည်းကောင်း၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ဟု အသံ ထွက်အောင် ရယ်၍ လည်းကောင်း၊ စကား ပြောလိုက်သည့် အခါ သခင်နုသည် ဝင်၍ မတော့ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသား အချီအချ ပြောစဉ် သခင်မြက ဝင်၍ ထောက်တတ်ပါသည်။ ဗိုလ်လက်ျာကား တစုံတခုကို သွေးအေးအေးနှင့် စဉ်းစားသော အမူအရာဖြင့် အင်း လိုက် နေပါသည်။ ကျွန်တော် အဖို့ကား စာတမ်းလည်း မထိုး အသံလည်း မထွက်သော ရုပ်ရှင်ကား တကားကို ကြည့်နေရဘိ သကဲ့သို့။

ဗိုလ်ချုပ်က တဟဲဟဲနှင့် ရယ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ရယ်တိုင်း သခင်နုက လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်သည်။ လေးနက်သော အမူအရာ ပေါ်လာတိုင်း ဗိုလ်လက်ျာက စဉ်းစဉ်းစားစား နှင့် "အင်း" လိုက်သည်။ ဗိုလ်လက်ျာ "အင်း" လိုက်တိုင်း သခင်မြက ပြုံးကာ အထစ် အထစ်နှင့် ပြောသည်။

သခင်မြမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်ဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ စကား ပြောလျှင် အစဉ်ပြုံး၍ လေသံကို ဖြတ်ကာ ဖြတ်ကာ ပြောတတ်သည်။ သခင်မြသည် စကားထစ်သူ မဟုတ်။ တခွန်းချင်း လေအေးအေးနှင့် ပြောတတ်သူ ဖြစ်ရကား အပေါ်ယံ ကျော၌ ထစ်သလို ရှိသော်လည်း စကား ပြောရာတွင် အလွန် ပြေပြစ်သူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူသည် လူငယ် တို့၏ စိတ်အား ထက်မှုကို လူကြီးတို့၏ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန် သဘောတရား တို့ဖြင့် သမအောင် နှံပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မည်သူက လက်သီးလက်မောင်း မည်သို့ တန်းစေကာမူ သခင်မြ တချက် ပြုံးလိုက်လျှင် တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုတိုက် ဟူ၍ ကြုံးဝါး နေသူသည် တုံးပင် မှန်စေ တိုက်သင့်ချိန် ရောက်မှ တိုက်မည် ဟူသော အသိတရား ရကာ ငြိမ်၍ ကျသွားတတ်သည်။ ဗိုလ်လက်ျာ၏ "အင်း" လိုက်သံ၊ ဗိုလ်ချုပ် "ဟဲ" သံ၊ သခင်နု၏ "တိတိလင်းလင်း ပြောမယ်" ဟူသော အသံတို့သည် ညဉ့်၏ လွှာရုံ အောက်ဝယ် ငြိမ်သက် သွားပြီးနောက် သခင်မြ၏ ချိုအေးသော အသံ တို့သည် လွှမ်းမိုး လာပါသည်။ ထိုအခါမှ လူငယ် သုံးဦး တို့သည် တဦးနှင့် တဦး ပိုမိုချစ်ခင် လေးစား အားထားသော အသွင်ကို ဆောင်ကာ သခင်မြ၏ အနားသို့ ချဉ်းကပ် သည်ထက် ချဉ်းကပ် သွားကြ ပါသည်။

ကျွန်တော် ယနေ့ အထိ သူတို့ ဘာကို တိုင်ပင် ကြသည်ဟု မသိရပါ။ သခင် ဗဟိန်း၏ ပြုံးစနဲနဲ မျက်နှာထားမှာ အဓိပ္ပာယ် ထူးသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် မသိ စေချင်သော ကိစ္စ တခုကို စပ်စုလိုသော ဝသီ ကျွန်တော်၌ မရှိ။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်၌ ထိုဝသီ တို့ကို ချီးနှိမ် ထားကာမှ အရေးတော်ပုံ လုချေမည်။

သို့သော် ဘာကြောင့် မသိ။ သခင် ဗဟိန်း တယောက် သခင်နု အိမ်ပေါ်မှာ နေရင်း၊ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားသော အချိန်၌ကား ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်လက်ျာ၊ သခင်နု၊ သခင်မြတို့ စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြသော ထိုညနေကို ကျွန်တော် ပြေး၍ သတိရ မိသည်။

လူလုံး မပျောက်တပျောက် အချိန်တွင် သူတို့ သုံးဦးသား သခင်နု အိမ်မှ ပြန်ကြသည်။ သခင်မြက ကျွန်တော့်အား သူနှင့် တွေ့ရန် မှာကြားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့် အနား ရောက်လာ ပြီးလျှင် မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ကြည့်သည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်သည် နှစ်ရှည်လများ ကွဲကာ နေသော မိတ်ဆွေ တဦးအား နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ခင်ဗျားကြီး ဒီရောက် နေတာကိုး" ဟု ဗိုလ်ချုပ်က မတုန်မလှုပ် လှသော မျက်ထားဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်ပဗျား" ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ မော်တော်ကားသည် ကြီးစွာသော မီးခိုးလုံး တို့ကို လွှတ်၍ ကုက္ကိုင်း လမ်းမပေါ်သို့ တက်လေသည်။

မီးခိုးလုံးများ အတူ ကျွန်တော်၏ စိတ်တို့သည် လွင့်၍ ... လွင့်၍

ထိုည တညလုံး အိပ်မပျော်။ ယနေ့တိုင် သခင်နုတို့ ဘာကို ရည်ရွယ်၍ စည်းဝေးကြောင်း ကျွန်တော် မသိ။ တခါမျှလည်း မေး မကြည့်မိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက် ထဲတွင် ထိုမြင်ကွင်း ကလေးကို ဖျောက်၍ မရ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာပြီ။ ၁၉၄၇ ခုမှသည် ၁၉၄၄ သို့ ကူးပြောင်း လာမည့် အချိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်များ အဖို့ ထက်လှသော သင်ခန်းစား ပေါ်တွင် ဝှမ်းပစ်၍ ကစား နေရသော အချိန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ဟူသည် အံ့ခွအောင် စားဖူးသော ဖိုးထူး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျပန်ကား အံ့ခွအောင် စားမည့် ဖိုးထူး ဖြစ်သည်။ တဦးကား ဝ၍ အိသွားပြီး တခြား တဦးကား ယခုမှ စားကာစ ဖြစ်၍ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းတုန်း ဖြစ်သည်။ ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်ထက် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း များက ဤသဘောကို နားမလည် စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ သာပေါင်း ညာစား များကား ဂျပန်ကို မျက်နှာချို သွေးဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်လှန်ရေး သမားများအားလက်ညှိုး ထိုး၍ ပြမည့် သူများမှာ ...

ကျွန်တော် ဆက်၍ မတွေးဝံ့ပါ။ ကိုယ့်အမျိုးသား ထဲမှ လောက်ကောင်များ အကြောင်း တွေးတော ရသည်မှာ မြန်ရည်ရှက်ရည် မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ခွဲခွာ လာခဲ့သော နယ်ကလေး အတွက် ပူပန် မိပါသည်။ ဂျပန်ကို ကဏ္ဍကောစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သော ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်၊ အရှေ့ အာရှ လူငယ်များ အစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင် စသည်တို့ အတွက် ပူပန် မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သခင်မြနှင့် တွေ့သည့် အခါ ကျွန်တော့် နယ် အခြေအနေကို ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြ ရပါသည်။ သို့ရာတွင် တော်လှန်ရေးကြီး ထဲတွင် တော်လှန်ရေး ကလေးများ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း သာလျှင် ခံကြရဖို့ ရှိပေသည်။

တော်လှန်ရေး၏ ယဇ်ပူဇော်၍ လူငယ်များ နှင့်တကွ လူငယ်များ၏ လုပ်ငန်းကို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ကြသူ တို့သည် ၎င်းတို့၏ အသွေးအသား များကို မည်သို့ပင် ပူဇော် ကြရ စေကာမူ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုး တရားကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရသည်ကား လိုရင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ရရှိသော လွတ်လပ်ရေးကား ပြာပူ လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်ရာ တမျိုးသားလုံးမှာ ကန့်သတ်၍ မီးအုံး သကဲ့သို့ ရှိလှသည်။

တနည်းအားဖြင့် ဤ အဖြစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး အတွက် အလွန် ကောင်းသည်။

ပြာပူထဲတွင် ကဇွန်းဥ အစိမ်းသည် တစ်စုံစီနှင့် ကျက်ရပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နနယ်သော ဘဝမှ တစ်စုံစီနှင့် ရင့်ကျက် ခဲ့ရသည်။ တခါတရံ ဌ်လည်း ဤသို့ တွေးမိသည်။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေအနေမှာ မကျက်တကျက် အခြေ ဖြစ်ရကား ကယ်တင်ရှင် တဦး တဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြာပူတွင် ထပ်၍ လှိုင့်နိုင် ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ် ပို၍ ရင့်ကျက်ရဖို့ ရှိပေ လှိမ်မည်။

သို့သော် ထိုစဉ်က လွတ်လပ်ရေးကို မည်သူတို့ ခံစားလျက် ရှိပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းကို ယခု ကျွန်တော် စစ်တမ်း ထုတ်၍ ကြည့်သော အခါ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက် တရပ်သည် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ် ထဲ၌ ပေါ်လာ ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့ရက် အတိအကျ တို့ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိ။ ရှေးနှောင်း အစီအစဉ် တို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ သတိမရ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းချင်း တို့ကား မနေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သလိုလို။ အတိတ် ကာလသည် ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် အထင်အရှား ဇာတ်စုံ ခင်းလျက် ပြတုန်းပင်။

စိတ်အထင် ဂျပန်က မြန်မာကို လွတ်လပ်ရေး ပေး၍ တနှစ်ပြည့်သော အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပသည့် နေ့ဟု ထင်သည်။ ၁၉၄၄ ခု ဩဂုတ်လ ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေရ၏။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြား အတွက် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်း တို့တွင် ကိုခင်မောင်လတ် (ယခု ကိုယံပိုင် ကျောင်းဆရာကြီး)၊ ကိုတင်မောင် (ထင်ကြီး)၊ ကိုဘတုတ် (ယခု ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် သင်္ချာ ပါမောက္ခ) စသော မိတ်ဆွေများနှင့် အတိုအထွာ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်း ဟူသမျှ လုပ်ငန်း အစုံစုံတို့ကို ခြေဦးတည့်ရာ လုပ်၍ နေရသည်။

ထို အခမ်းအနားကို ကျင်းပရာ၌ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ခေါ်သူကြီးများနှင့် ဂျပန် အစိုးရ၏ ထိပ်သီးများကို နေရာ ချထားရေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အလွန် ခေါင်းကိုက် စေသော အလုပ်များ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က မြန်မာ နိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ဖြစ်၏။ မြန်မာ တနိုင်ငံ ထဲတွင် စင်ပြိုင် အစိုးရ သုံးခု ရှိ၏။ ဂျပန် အစိုးရမှာ ထိပ်သီး အစိုးရ ဖြစ်၏။ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရမှာ ဒုတိယ တန်းအစား လိုက်သော အစိုးရ ဖြစ်၏။ နေတာဂျီဘိုစ် ခေါင်းဆောင်သော လွတ်လပ်သော အိန္ဒိယပြည် အစိုးရမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တော် အစိုးရ ဖြစ်၏။ ဂျပန် အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ ဖြစ်သော ဂျပန် သံအမတ်ကြီး ရင်ဒိုဆာဝါဒါ၊ ဂျပန် သေနာပတိချုပ် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ လွတ်လပ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတော် အစိုးရက ကျင်းပသည့် မည်သည့် အခမ်းအနား၌ မဆို မြင့်မြတ်သော နေရာ ဖြစ်သည့် အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာ

ဘမော်၏ လက်ျာ ဘက်မှာသာ နေလိုကြသည်။ ထိုနေရာ မရလျှင် ရာအိန္ဒြေ ကိုမျှ မဝံ့ဘဲ၊ ထိပ်သီး ဂျပန်တို့သည် ကြွက်စိကြွက်စိ လုပ်လေ့ရှိ၏။

ယခု ကျင်းပရမည့် အခမ်းအနားကို ဂျူဘီလီဟော၌ ကျင်းပရန် စီစဉ် ထားလေရကား အခမ်းအနား မတိုင်မီပင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံခြားရေး ရုံးမှ အရာရှိများ အားလုံးသည် ဂျူဘီလီဟောတွင် စုရုံး၍ ကြိုတင် ပြင်ဆင် ကြကုန်သည်။

ထိုအခါ ပြဿနာ တရပ် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခမ်းအနားသို့ နေတာဂျီဘိုစ် ကိုလည်း ဖိတ်ထားသည်။ အဓိပတိကြီး၏ ဆန္ဒ၌ နေတာဂျီဘိုစ်ကို ဧည့်သည်တော် အဖြစ်ဖြင့် ဦးစား ပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် နေတာဂျီဘိုစ်အား သူ၏ လက်ျာ၌ ထား၍ ဂျပန် သံအမတ် ရင်ဒိုဆာဝါဒါအား သူ၏ လက်ဝဲ၌ ထားရန် ကျွန်ုပ်တို့ လူတသိုက်အား အမိန့် ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အတော် အကြံ အိုက်သွား ပေသည်။ ကျွန်တော် တို့ကား ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကို အဓိပတိ၏ လက်ျာ၌ ထားရန် စီစဉ် ထားသည်။ သို့သော် ယခုပုံလို ဆိုရင် အဓိပတိ၏ လက်ျာဘက်၌ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ နေတာဂျီဘိုစ်၊ ရင်ဒိုဆာဝါဒါ ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ၊ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်မြ စသော ပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးတို့ကို နေရာ ချထားရန် ရှိနေ ပေသည်။

ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေး ဌာနတွင် အလုပ် လုပ်နေသော ဦးမောင်မောင်ကြီးမှာ ထိုနေရာ ချထားရေး တာဝန်ခံ ဖြစ်၏။ သူသည် ပြာလောင်ခတ်လျက် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဘယ်နှယ်လဲဗျို့ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်နှယ်လဲ ဆိုရင် ကဝါဘီကို အဓိပတိရဲ့ လက်ဝဲဘက် နေရာ ချထားတာ စစ်ဘက်က ကန့်ကွက် နေတယ်။ ခက်တာပဲဗျာ။"

ဘယ်သူ ဘယ်ဘက်က နေနေ အရေး ကြီးတာ ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ နေတာဂျီ တို့ကို အဓိပတိရဲ့ လက်ျာဘက်မှာ နေရာ ထားဖို့ပဲ။ အဲဒါ ကိုယ့်လူ ကြည့်လုပ် ပေတော့။

ကျွန်တော်ကား စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ကန့်လန့်ကာ နောက်မှ နေ၍ အဓိပတိ၏ မိန့်ခွန်း၊ ဂျပန် သံအမတ်၏ မိန့်ခွန်း၊ ဂျပန် စစ်သေနာပတိ၏ မိန့်ခွန်း၊ ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်သေနာပတိ (ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း) ၏ မိန့်ခွန်း စသည် တို့ကို မိန့်ခွန်း မြွက်ကြား ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် စုပေါင်း၍ သတင်းနှင့် ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ဌာနမှ တဆင့် သတင်းစာ တိုက်များ အရောက် ပို့ပေးရန် ဝတ္တရား ကျနေသည်။

ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် မိန့်ခွန်း ပေးမည့်သူ အသီးသီး တို့၏ တင်ကြို ထုတ်ပေးသော စာမူများ ရှိသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ် ပေးမည့် မိန့်ခွန်း စာမူကို ကျွန်တော် မရသေး။ စောစော တင်ကြို၍ ရနိုင်ပါမှ ထိုစာမူကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်၍ သတင်းစာတိုက်နှင့် ဒိုမေ သတင်း ဖြန့်ချိရေး ဌာန တို့ကို အချိန်မီ ဝေနိုင်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော် "ခရုမှာလည်း အဆံ့နှင့်၊ လူမှာလည်း အကြံနှင့်" ဟု ကျွန်တော်အား အရိပ်အမြွက် ပြောဖူးသော ဗိုလ်ချုပ်ကား သူ၏ အကြံနှင့်သူ။

ထို့ကြောင့် စာမူကို မျှော်သော်လည်း အကြောင်း မထူးချေ။ သို့ပါသော်လည်း ဂျပန် သံရုံးမှ သတင်း တွဲဖက် အရှာရုံ ဖြစ်သူ ရှိမာနီအုချို ဆိုသော ချာတိတ်ကလေး မှာကား ကျွန်တော်အား ဂျပန် သံအမတ်၏ ကျေညာချက်ကို ပေးရင်း ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းကို မရမက တောင်းဆို နေသည်။

ကျွန်တော်က မရသေးဟု ပြော၏။ သူက မကျေနပ်။

"မင်း မကျေနပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ စစ်ဘက်က လူတွေကို ငါတို့ နိုင်ငံခြားရေး ရုံးက လွှမ်းမိုးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ် လာအောင် သည်းညည်းခံပြီး စောင့်ပါကွယ်"

ကျွန်တော်က လေပျော့ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ပြောထား၏။ သို့သော် ရှိမာနီအုချို ညှဉ်းထောက် ညှဉ်းရိုသည်။ သူ့ စိတ်ထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းကို ကြိုတင် မရနိုင်ခြင်းသည် တနေရာရာ၌ တစုံတခု ဖြစ်နေ သောကြောင့် မရနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်နေဟန် တူ၏။ ထိုအတွင်း ကန့်လန့်ကာ၏ နောက်ကွယ်၌ ရှိမာနီအုချိုသည် သူ၏ ဆရာ ဖြစ်သော ဂျပန် သံအမတ်နှင့် စကား ပြောနေသည်။ ဂျပန် သံအမတ်၏ မျက်နှာထားသည် တောက်တဲ့ အိမ်မျှောင် စသည် တို့၏ မျက်နှာထား ကဲ့သို့ အမြဲ သေနေသော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြုံးစရာ ရှိ၍ မပြုံး၊ မဲစရာ ရှိ၍ မမဲ၊ ဒေါမနဿကြောင့် မျက်နှာထား မတင်း သောမနဿကြောင့် မျက်နှာထား မရွှင်၊ သို့သော် အစဉ်သဖြင့်ကား "ငါသည် မြန်မာပြည်ကို အပေါ်စီး ရနေသူ ဖြစ်သည်" ဟူသော မာန်တခွဲသားကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ချီပင့် ထားသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု သူတို့ ဆရာ တပည့် နှစ်ဦးသား တီးတိုး ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်တော် တွေ့ရသော ရင်ဒိုဆာဝါဒါ၏ မျက်နှာထား၌ သင်္ကာယနဲ့ မကင်းသော အရိပ်အယောင် သန်း၍ လာလေပြီ။

ထိုနောက် အစီအစဉ် အရ ဂျပန် သံအမတ်ကို အဓိပတိ၏ လက်ဝဲဘက်၌ နေရာ ချထားကြောင်းကို သံအမတ်အား ရှိမာနီအုချိုမှ တဆင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုက အကြောင်း ကြားလိုက်သော အခါ သံအမတ်၏ မျက်နှာပေးမှာ အသက်ထွက်ခါနီး ကင်းလိပ်ချောသည် ပိုးကောင်ကို မြင်၍ မာန်ဖီ သကဲ့သို့ ရှိလှ ပေသည်။

သို့သော် ရင်ဒိုဆာဝါဒါမှာ သံအမတ် အဖွဲ့ဝင်ပီပီ ၎င်း၏ ဒေါသမူ စိတ်တို့ကို မျက်နှာ၌ ပေါ်ထင်အောင် မပြု။ ဂျင်နရယ်က ဝါဘိကား ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းမွှေး ရှည်ရှည်ကုတ်ကုတ်ကို ပိန္နဲရွက် ဝါးသော ဆိတ်ကုလား၏ မုတ်ဆိတ် ကဲ့သို့ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နှင့် လှုပ်သည်။ တင်နိုဂေကာ၏ စစ်သားပီပီ ဒေါဖောင်းကာ နေရာ လှနေသည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်ပိုင်းတွင် ထိပ်သီး ဂျပန် အရာရှိများ ပွက်လော ရိုက်နေစဉ် ကြမ်းပြင်ကို ဒုန်းဒုန်းနှင့် ဆောင့်၍ နင်းသော အသံ ကြားလိုက်ရ ပါသည်။ ဗမာ့ တပ်မတော်မှ အစောင့်အရှောက် စစ်သားများသည် လှုပ်ရှား သွားလေ၏။ စစ်ဖိနပ် စီးထားသော ဘယ်ခြေဖောက်ကို ညာခြေဖောက်နှင့် ရိုက်လိုက်သော "ခွပ်" သံများသည် ပတ္တလားကို တချက်ထဲနှင့် လှိမ့် တီးလိုက်သော အသံကဲ့သို့ ပေါ်လာပြီးနောက် ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးတို့ ခြံရံသော ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျူဘီလီဟော စင်မြင့် ပေါ်သို့ တောင်ဘက် လှေခါးဆင့်မှ တက်လာ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်မှ ပွက်လော ရိုက်သံ တို့မှာ ငြိမ်၍ ဝပ်သွားပါသည်။

ဂျပန် သံအမတ်က သူ၏ တပည့် ရှီမာနိုအုချိုကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြသည်။ ရှီမာနိုအုချိုက ကျွန်တော် ရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်း လှမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကား ရှီမာနိုအုချို နားပူတော့ မည်ကို သိနှင့်၍ ဗိုလ်ချုပ်ထံ ပြေး၍ ကပ်ပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် မိန့်ခွန်းကို အဆင်သင့် ရေးလာ သလား" ဟု ကျွန်တော်က တိုးတိုး မေးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ကာကီ အင်္ကျီအိတ်ကို ပုတ်ပြပြီး စာရွက်များကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို မပေးနိုင်ဘူး"

သူက ဤသို့ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က အလိုက် မသိသေးချေ။

"ဒါဖြင့် ဒီမိန့်ခွန်းကို ပြောပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ် နောက်နားမှာပဲ နေပါ့မယ်။"

"ဘာလုပ်ဖို့တုန်း"

ကျွန်တော်က ဂျပန် သံအမတ်ကို မေးငေါ့ ပြ၍ "သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လာပူနေတယ်"

"လက်တန်း ပြောမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ဗျာ"

ထို့နောက် အဓိပတိသည် ဝန်ကြီးများ အချွေအရံနှင့် စင်မြင့် ပေါ်သို့ တက်ရောက် လာပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားရေး ရုံးမှ ပုံစံဖြင့် ပြ၍ နေရာ ချထားသော နေရာသို့ အသီးသီး အသက အသက ဝင်ကြ လေသည်။

ပုံစံတွင် မည်သို့ နေရာ ချထားသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိ။ သို့သော် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီမှာ အဓိပတိ၏ လက်ျာဘက်တွင် ရောက်၍ နေသည်ဟု ကျွန်တော် အမှတ်ထား မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် မနီးမဝေး၍ ရှိသည်။

အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မိန့်ကြားချက် များကို မိန့်ဆို ကြသည်။ ဂျပန်ရယ် ကဝါဘီ အလှည့်သို့ ရောက်သော အခါ သူသည် ဂျပန် ဓားလွတ်ကို ဓားအိမ်မှ မချွတ်ဘဲ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထောက်ကာ ဓားလွယ် လက်ကိုင် ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက် တင်၍ မိန့်ခွန်း စကား ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်တော် တို့မှာ ဂျပန်စကား နားမလည် သည်နှင့် သူပြောသည့် စကား ထဲမှ "အနတဝါ" ဟူသော စကားသံ ကိုသာ ကျက်မိသောကြောင့် အယုတ္တ အနတ္တ စကား ပြောသည်ဟု အချင်းချင်း လက်တို့ ရယ်မော မိကြသည်။

သို့သော် ဂျင်နရယ် ကဝါဘီ ပြောသွားသော စကားထဲ၌ ရယ်စရာ တကွက်မျှ မပါ။ အားလုံးသော စကား တို့သည် မြန်မာ တမျိုးလုံးကို ခလေးသူငယ် ပမာထား၍ ကြိမ်းမောင်း ဆုံးမသော စကားမျိုး ဖြစ်သည်။

ကဝါဘီက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနှင့် ပြောသော စကားသံ ထဲတွင် ဒေါသသံ ပါကြောင်းကို ဂျပန် စကား နားမလည် သူတို့ပင်လျှင် ရိပ်မိ ကြပေသည်။

ကျွန်တော်က ဂျပန် သံရုံးသားများထံ သွား၍ ဝိုင်းချုပ်သည် အလုပ် များသောကြောင့် မိန့်ခွန်းကို အစီအစဉ်နှင့် ရေးမထား နိုင်သဖြင့် လက်တန်း စကား ပြောလိမ့်မည်ဟု သတင်း ပို့ထားရ၏။ ဂျပန်တွေ မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် နေကြသည်။ ရှိမာနီအုချိက ဝိုင်းချုပ် ပြောစကား အတိုချုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးပေးရန် ပူဆာ ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က စစ်ဘက် ပြောသော စကားကို ကျွန်တော်တို့ ဌာနက တာဝန် ယူ၍ လုပ်ပေးရန် ခဲယဉ်းကြောင်း၊ စစ်မိန့်ရမှ လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာတို့နှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်သင့်ကြောင်း ရှိမာနီအုချိအား စကားကုန် ပိတ်၍ ပြောလိုက် သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် သူတို့ နားမပူတော့ပါ။

ဝိုင်းချုပ် စ၍ စကား ပြောရန် သူ့ အိတ်တွင်းမှ စာရွက် တထပ်ကို ထုတ်ပါသည်။ စာရွက် တို့ကို ဖြန့်၍ စကား စပါသည်။

ဂျူဘီလီဟော ထဲ၌ အသံများ ဆိတ်နေသည်။ ဝိုင်းချုပ်၏ အသံသည် ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက် လာပါသည်။

ဝိုင်းချုပ်၏ မိန့်ခွန်းမှာ ကဝါဘီ၏ ကြိမ်းမောင်းမှု တို့ကို ထိမထင် ပျက်ရယ်ပြုသော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာ တမျိုးသားလုံးက ဂျပန် တမျိုးသားလုံးကို "ရှမ်းနှင့် ဆင် လယ်ပြင်ကျမှ တွေ့ရစေ့ မဟေ့နော်" ဟု ကြိမ်းဝါး လိုက်သော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။

ဂျူဘီလီဟော တခုလုံးမှာ ဆိတ်၍ နေသည်။

ထိုအချိန်က မတော်တဆ အတွင်းဝန် တဦးဦး၏ တောင်ရှည် ပုဆိုးမှ ခါးပုံစ တခု ပြုတ်၍များ ကျခဲ့လျှင် ရှဲကနဲ မြည်ဟီး လောက်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ ဘောင်းဘီ ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကြီးကို ထုတ်ကာ တရွက်ပြီး တရွက် လှန်ရင်း သူစိတ်ကူးထည့်ရာ ရေးထားသော စကားတို့ကို ပြောကြား လေသည်။ မိန့်ခွန်း ထဲတွင် စိတ်ပါ ဝင်စားလာသော အခါတိုင်း သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ ဆပ်ကနဲ ခါလိုက် ညာဘက်သို့ ဆပ်ကနဲ ခါလိုက်၊ သုံးလေး ငါးကြိမ်လောက် ဆတ်ကနဲ ခါပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ကြက်သီး မွှေးညှင်း ထလောက်သည့် စကားပိုဒ်ကို ပြောလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ပြောသလို ကျွန်တော် ပြန်မပြော တတ်တော့ပါ။ သို့သော် သူ၏ အသံသည် ယနေ့တိုင် ကျွန်တော့် နားထဲမှ မထွက်သေး။ ယခု ကျွန်တော် ပြောပြနေသော ပြခန်းကလေး တကွက်ကို မှတ်မိသူများ အဖို့လည်း ယနေ့တိုင် နားမှ ထွက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ဤခေတ်နှင့် တပြေးတည်း ဖြစ်ပေါ် နေသော အခြင်းအရာ တို့ကို မော်ကွန်း တင်ကြ သူတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကို ပျက်ချော်ချော် ပြောကြသူ နိုင်ငံခြားသား အများပင် ရှိပါသည်။ ထိုသူတို့က ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်ကို ပင့်ဆောင် လာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် အရေးသာမည် ထင်သော အခါ အင်္ဂလိပ်ဘက် ဝင်သည်ဟု အမနာပ စကား ပြောကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမျှ စော်ကားသော စကားကို ပြန်ဖြေ နိုင်လောက်သော ရာဇဝင် ဆရာ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ထက် ပြောပိုင် ဆိုပိုင်ရှိသူ လော့ဒ်လူဝီ မောင့်ထံဘက်တန်က သူ၏ မှတ်တမ်း ဖြစ်သော စာအုပ် တအုပ်ဝယ် ရှင်းပြပြီး ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်ကို ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ အားဖြင့် မသုံးသပ် ဓမ္မဒိဋ္ဌာန်ဖြင့် သုံးသပ်သူတို့က ပင်လျှင် လက်ခံပြီး ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ် ဘက်မှ ကျွန်တော် ရှေ့နေ လိုက်စရာ မလိုပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသား အချင်းချင်း တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ စေတနာနှင့် စေတသိက်တို့ အဘယ်ပုံ ရှိခဲ့သည်ကို ပိုမို သဘောပေါက်ရန် ဖော်ပြ လိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၁၂၀ မျှ နိုင်ငံခြားသား တို့၏ စိုးမိုးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်များ အတွင်းတွင် ခေါင်းဖော်နိုင်ရန် တရံတဆစ်မျှ အကွက်ကောင်း မရခဲ့ကြ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး သည်သာလျှင် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံးမှာ နှစ်လက်မထက် ပိုသော အသွား ရှိသည့် မောင်းချွေးကို ကိုင်ဆောင် မိလျှင် တရား စွဲခံရ တတ်ပါသည်။

ထိုသို့သော် လူမျိုး တမျိုးက မိမိအား နှစ်ရှည်လများ လွှမ်းမိုး နေသော လူမျိုး တမျိုးအား တော်လှန်ရာတွင် ရနိုင် သမျှသော အခွင့်အရေးကို သုံးကြ မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အသွား နှစ်လက်မ ရှိသော မောင်းချွေးက .၃၀၃ မတ်စကက် သေနတ်ကို တော်လှန်နိုင်ရန် ရနိုင် သမျှသော အခွင့်ကောင်းကို ယူမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို အခွင့်ကောင်းကို ယူရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်၏ သစ္စာခံ မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၏ သစ္စာကို မစောင့်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာလူမျိုး တို့၏ ကျေးဇူး သစ္စာကို သာလျှင် စောင့်သိ ရှိသေ ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန် စစ်တပ်တို့ မြန်မာပြည်ကို ဝင်လာသည် ဆိုလျှင်ပင် ဂျပန် တော်လှန်ရေးကို သူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကြံဆထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအကြံ၏ အရိပ် နိမိတ် တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဂျူဘီလီဟော မိန့်ခွန်းတွင် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်။

"ကျုပ်တို့ ယခု လွတ်လပ်ရေး ရပြီလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်သူတွေ ခံစားနေ သလဲ။ ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြောမယ် ကျုပ်နဲ့တကွ ကျုပ်တို့ရဲ့ အပေါင်းအဖော် ဝန်ကြီးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ သား မယားတွေ၊ အချွေအရံတွေ၊ ကျုပ်တို့ကို ကပ္ပားယပ်စား လုပ်နေတဲ့ သူတွေ၊ အဲသလောက်ပဲ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ အရသာကို ခံစား နေကြတယ်"

ဗိုလ်ချုပ်၏ မိန့်ခွန်းမှာ အထက်ပါ အချက်ကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ မိန့်ကြားသော မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး ဘယ်မှာတုန်း။ အပေါ်ယံ အလွှာတထပ် ၌သာ လွတ်လပ်ရေး တည်သည်။ စင်စစ် မြန်မာ လူထု၏ လွတ်လပ်ရေးကား အဘယ်မှာနည်း။ လူထု လက်ထဲသို့ လွတ်လပ်ရေး အပ်ရဦးမည်။ လွတ်လပ်ရေးကို လူထုထံသို့ အရောက် ပို့ မပေး နိုင်သေး သမျှ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ငန်း မပြီးသေး။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောသွားသော စကားရပ် တို့၏ သဘောမှာ ထိုသို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောနေစဉ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ ဘမော်က ဗိုလ်ချုပ်ဘက်သို့ ခေါင်းမငဲ့ဘဲ မျက်စိသာ လှည့်၍ လိုက်သော အကြည့်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘေးက ချောင်းကြည့် ခဲ့သည်။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသော အခါ လူအများပင် ရုံးရုံး ရုံးရုံးနှင့် လှုပ်ရှား၍ ကိုယ့်အိမ်သို့ ကိုယ် ပြန်ကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လူစုနှင့် ဂျပန် လူစုမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် တစ်စုံတစ် ချပ် ပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ပြောစကားကို ပရိသတ်တို့ မလှုပ်မရှက် နားထောင် ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်တော့မည် ကဲ့သို့ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားဟန် ရှိသည်။ သူ ပြောကြားသော မိန့်ခွန်းမှာ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။

ဂျပန်များ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ထိုအတွေးများ ဝင်သည့် လက္ခဏာ ရှိသည်။

"သူ ဘာပြောသလဲ၊ သူ ဘာပြောသလဲ" ဟု ရှိမာနီအုချက ကျွန်တော်ကို ခဏခဏ မေးသည်။ ကျွန်တော်က ဝိနည်းရှောင်၍ ပြောပြသည်။ သို့သော် ရှိမာနီအုချနှင့် သူ့ဆရာ ရင်ဒိုဆာဝါဒါ တို့သည် ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်နေကြသည်။ ကဝါဘိသည် ဓားလွယ်ကို

ကြမ်းပြင်ပေါ် ထောက်ကာ တအောင့်လောက် ဝိုင်နေသည်။ ထိုနောက် စင်မြင့်ပေါ်မှ လူအများသည် အစီအစဉ် အတိုင်း ဆင်းသွား ကြသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှမှာ ထိုညနေ ပိုင်းလောက်တွင် ပရိသတ် တို့ကို မြန်မာ တူရိယာ ဂီတ၊ ဂျပန် တူရိယာ ဂီတ တို့ဖြင့် ဖြေဖျော်သည်။ ဂျပန် တူရိယာ ဝိုင်းက Song to Burma ခေါ် မြန်မာ နိုင်ငံကို ရည်ညွှန်း စပ်ဆိုသော သီချင်းဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ရေးစပ်သူမှာ ဂျပန် ကဗျာဆရာ တဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ကဗျာကို သီချင်း ရေးတတ်သူ တဦးက ဂီတ သွင်းထားသည်။ ထိုတေး၏ စာသားမှာ မြန်မာနိုင်ငံကို အချောက်တိုက် မြှောက်ပင့်ထားသော စာသားများ ဖြစ်သည်။ စာသားနည်းတူ ဂီတသံမှာ အချောက်တိုက် ပင့်သော အသံသာ ဖြစ်လေရာ ထိုနေ့က ထိုဂီတသံသည် ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးသားလုံးအား သရော် နေသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထင် မိပါတော့သည်။

နောက်တနေ့ထုတ် ဒိုမေ သတင်းတွင် "ဗိုလ်ချုပ် သည်လည်း မိန့်ခွန်းစကား မြွက်ကြား အကြောင်း" ဟူသော အကျဉ်းချုပ် စကား တို့ကိုသာ တွေ့ရ လေတော့သည်။

သို့သော် မြန်မာ လူထုကား ယခုရသော လွတ်လပ်ရေးကို မိမိတို့ လက်ထဲ ရောက်အောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း ဟူသော ပြဿနာသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရမည့် ပြဿနာ ဖြစ်ပြီဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ တွေးတော ကြံဆစ ပြုလာလေသည်။ "ဗိုလ်ချုပ်က သေဆိုရင်သေ ရှင်ဆိုရင်ရှင်" ဟူသော စိတ်ဓာတ်သည် လူထု၌ တက်ကြွ၍ လာလေပြီ။

မြန်မာ တမျိုးသားလုံး စိတ်ငယ်စ ပြုလာချိန်ဝယ် ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုနည်းနှင့်တူ တမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်ကို စကား တခွန်းဖြင့် နှိုးခဲ့လေ သတည်း။ ။

ဆက်နွယ်တဲ့ အကြောင်းအရာ

- [ဗမာ့ အောင်ဆန်း \(ပထမပိုင်း\)](#)
- [ဗမာ့ အောင်ဆန်း \(တတိယပိုင်း\)](#)
- [တိုဗမာအစည်းအရုံးခေတ်က သခင်အောင်ဆန်း](#)
- [ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသမျှသမျှ ဗိုလ်ချုပ်](#)
- [ဦးအောင်ဆန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့](#)
- [အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း](#)
- [အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း](#)
- [နိုင်ငံရေး သမား အောင်ဆန်း](#)
- [မှတ်မိသမျှ - ကိုအောင်ဆန်း၏ ကျောင်းသား ဘဝ](#)
- [အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်း](#)